

Justas Tertelis

Paskutinis radijo pagonis

(radijo teatro pjesė)

VEIKĖJAI (BALSAI):

JIS – Remigijus.

RADIJO DIREKTORIUS – Naujasis radijo stoties savininkas. Naujai mąstantis, veržlus lietuvis.

POLICIJA - pareigūnai, dirbantys savo darbą.

Pašnekovai:

DANUTĖ

TOMAS IŠ VILNIAUS

KAZIMIERAS

JAUNUOLIS

LAIMUTĖ

Radio archyviniai įrašai:

VYRAS1 - kalbantis greitakalbe.

VEDĖJAS - radijo laidos vedėjas.

ZINAIDA - tiesiog iš Gargždų.

VYRAS2 - vidutinio amžiaus vyras, mėgstantis pasakoti savo sapnus.

Prieš skaitant.

Šią pjesę reiktų skaityti, kaip pirminį, dramaturginį karkasą būsimam radijo spektakliui. Jis gali būti koreguojamas dirbant su radijo teatro režisieriumi, išnaudojant kuo daugiau radijo teatro spektakliams būdingų išraiškos priemonių. Todėl visos „remarkės“ yra daugiau rekomenduojamo pobūdžio. Šios radijo pjesės garsinis fonas turėtų kuo labiau iliustruoti duotąsias aplinkybes. Kadangi pagrindinė veiksmo erdvė yra radijo studija, turėtų girdėtis visi mygtukų spaudinėjimai, lapų čeržėjimas, žingsniai ir pan. Pjesės tekstas gali būti koreguojamas dirbant kartu su aktoriais, siekiant išvengti teatrališkų ir surasti organišką personažų intonacijas. Taip pat, pjesėje yra dvi pabaigos, kurias galima pasirinkti pagal režisieriaus nuožiūrą. Lygiai taip pat, kaip ir pabaiga, taip ir daugelis pjesės vietų, gali būti sprendžiamos bendradarbiaujant su visa kūrybine komanda (režisieriumi, aktoriais ir t.t). Gero skaitymo. Su pagarba.

Autorius.

JIS. *(nedrąsiai, truputį išsigandęs)* Labas vakaras... hm... *(krenkšti, išgeria vandens)* Labas... labas vakaras... vienas, du, du, du, trys... *(kažko išsigąsta)* Čia jau tiesioginis? O velnias!..

Pasigirsta mygtukų spaudinėjimas, trikdžiai, lyg techniniai nesklaidumai viskas išsijungia.
Tyla. Vėl įsijungia

JIS. *(išretintai, tarsi norėtų labai aiškiai išstarti, kaip raiškios kalbos pratimą)* Labas vakaras, gerbiami mūsų klausytojai...

Išsijungia. Vėl įsijungia.

JIS. Labas vakaras, gerbiami mūsų klausytojai, šiandien... Labas vakaras. *(lyg sau)* Čia mane girdi ar ne girdi?

Garsas lyg studijoje bandytų įjungti radiją, viskas pradeda cypiti „fonuoti“

JIS. Girdi... *(krenkšteli)* Hm. Gerbiami klausytojai... Aš esu... na, šiandien... kaip jau buvo anksčiau anonsuojama šiandien turėtumėte išgirsti naują „Radijo teatro“ spektaklį, bet... Matot, situacija yra pakankamai sudėtinga... *(įsijungia muzika, gali būti rytietiška, indiška, vėl išsijungia)*

JIS. Atleiskite, čia ne tyčia pasispaudė... Tai va, „Radijo teatro“ šiandien tikriausiai... nebus. Matot, kaip išėjo... Kaip čia taip paprasčiau pasakius? Šiandien aš visą dieną studijoje esu vienas ir tikriausiai visame radijuje esu vienas. Situacija aišku kurioziška, bet iš tikrųjų niekas šiandien neatėjo į darbą. Į vakarinę pamainą atėjau tik aš vienas. Nors aš turiu įtarimą kodėl viskas taip, bet... gerbiami klausytojai... tiesiog norėjau pranešti, kad šį vakarą radijo teatro spektaklio tikriausiai neišgirsite...

Tyla

JIS. Tiesa, aš gal turėčiau prisistatyti... jūs tikriausiai neįpratę girdėti mano balso. Aš paprastai čia nedirbu, gerbiami klausytojai, bet... Kaip čia pasakius. Aš šiaip čia dirbu, bet dirbu ne čia. Na... aš dirbu radijuje, bet nedirbu čia. Aš daugiau dirbu ten. Kaip čia paaiškinti?.. Jūs aišku negalite matyti, bet mūsų studija iš kurios transliuojamas mūsų radijas susideda iš dviejų kambarių. Tai vienas yra čia prie mikrofono, o kitas ten už stiklo.

Aš paprastai dirbu už stiklo. Na, jūs tikriausiai nežinot, bet ten už stiklo ir vyksta visas pagrindinis veiksmas. Pavyzdžiui, kai eteryje skamba muzika ar įvairiausi laidų įrašai, tai viskas leidžiama iš ten.... arba būna, kad jūs skambinate į laidą, tai kol jūs įjungia į tiesioginį eterį pradžioj jūs paskambinat į ten. Paprastai, anksčiau į jūsų skambučius atsiliepinėdavo Laimutė, tokia moteris. Pradžioj ji dirbo sekretore radijo laidų skyriuje, paskui kai pasikeitė vadovybė, ją pervedė čia. Mes kartu su ja dirbom vienoj patalpoj, klausydavomės muzikinių įrašų. Laimutė mėgdavo klausytis klasikinės muzikos, įvairiausių simfonijų, o jų mūsų radijo archyve apsčiai. Žodžiu, kai buvo Laimutė, būdavo bent su kuo pasišnekėti. Tai va... ji paprastai atsiliepinėdavo į jūsų skambučius, tie kas skambinot į mūsų laidas tai tikrai žinot jos balsą... bet vėliau ją atleido. Matot, mažino etatus. Tai dabar, suprantat, jau geroką pusmetį aš ir į skambučius atsiliepinėju pats, ir muziką leidžiu ir žinias montuoju, ir įrašus visokius darau jeigu reikia, o algą kaip gavau tokią pačią taip ir gaunu.

Na, ką čia dar... Šiaip tai keista, kad niekas šiandien neatėjo į darbą. Net sargo nemačiau. Nors jis matyt prie centrinio įėjimo sėdi, kaip visada. Jei nors kartą esat buvę mūsų radijuje, tai visada prie centrinio įėjimo sutiksit sargą. Jie yra du ir abu lenkai. Vienas – toks jaunas, labai jau toks rimtas, nelabai aš jį ir pažįstu. O kitas - Piotras, toks neaukštas žilstelėjęs, barzdotas lenkas. Visi jį vadina Piotriku arba Petia. Jeigu kada teks užsukti į mūsų pastatą iš karto atpažinsit - šventasis Piotrikas. Kai jis vaikšto su visais savo raktais po radijo koridorius atrodo, kaip koks besiblašantis Šventasis Petras, tik lazdos tetrūksta ir atrodytų kaip iš šventųjų paveikslų. *(pats sau truputį juokiasi)*

Tai va, aš čia atėjau ir nieko nėra. Tuščia kaip prieš sprogimą. Laukiau, gal kokį pusvalandį. Šiaip, čia pas mus, paprastai viskas tikslu. Turėjo atnešti radijo spektaklio įrašą, bet niekas neatėjo. Prieš tuos įrašus paprastai kas nors pristato spektaklį, pašneka ką nors. Bet nei vedėjo, nei įrašo... na, net nežinau. Pagalvojau, kad vis tiek reiktų jums pranešti, kad tas radijo spektaklis tikriausiai neįvyks. Atvirai jums pasakysiu nelabai aš suprantu tų „radijo teatrų“. Na, ateina tie artistai, įskaito kokį rašytoją, dar muziką „ant viršaus užmontuoja“ ir

klauso visi. Na, kartais būna visai įdomiai, bet šiaip tai kai pagalvoji, jeigu tau labai jau įdomu ar patinka koks rašytojas tai gali gi nusipirkt knygą. Aišku, radijas pigiau išeina. Na, matyt, čia skonio reikalas. Bet man tai tų teatrų ir taip pakanka. Kai ten už stiklo atsiliepinėju į jūsų skambučius, tai tokių spektaklių prisiklausau, kad visiems šitiems radijo teatrams dar ojojotoj kaip toli iki... Būna čia tų laidų, kur žmonės skambina. Taigi iš bet kur, bet kas gali paskambinti. Nereikia nei spektaklio. Aš vis tiek tuos skambučius įrašinėju, čia dalis mano darbo, o į eterį ne visi išeina. Tai kitus išsisaugau dėl įdomumo. Žinot, čia paskutinis toks buvo visai neseniai. Laida buvo apie prekybos centrus. Ir vedėjas žiūrovų klausė „Kaip jūs pasirenkat kokią prekę pirkti? Žodžiu, ar pagal kainą, ar pagal kokybę, ar dar kaip? Vienas vyras paskambino ir, kad pradėjo pasakot, kaip iš automato šaudyt, apie tai, kaip jis perka grietinę. Į eterį tada neišėjo, bet aš tai vos susilaikiau nesusijuokęs, besiklausydamas... O šiaip tai... turi būti kažkur tas įrašas...

Krebždesiai

JIS. Palaukit, tuoj surasiu. Nereikės net jokio spektaklio klausytis.

Garsai, kad kažko ieško, kuičiasi, vėliau grįžta prie mikrofono

JIS. Tuoj paleisiu. Žinoma, čia ne koks tai radijo spektaklis, bet man tai visai linksma buvo. Na, paklauskite... Čia tik pradžia ne visa, bet vedėjas jo paklausė “Kaip jūs pasirenkat kokią prekę pirkti?”

RADIJO ĮRAŠAS

VYRAS1. Paprastai aš neesu labai išrankus žmogus. Tikrai neesu iš tų, kurie stovi parduotuvėj ir pusvalandį renkasi kurią prekę pasiimti. Pavyzdžiui: tau reikia nusipirkti grietinės. Ateini į parduotuvę pirkti grietinės. Ateini į pieno skyrių. Ten tau siūlo keliasdešimt rūšių grietinių. Skirtinga firma, riebumas, įpakavimas. Aišku, dar gali būti kokia nors akcija. Dažnai ten sutinku besisukiojančius žmones. Kažko ieškančius. O aš tiesiog ateinu, pamatau pakuotę ant kurios užrašyta „grietinė“ ir pasiimu. Ir tiesą sakant viskas. Kaip jau sakiau neesu labai išrankus žmogus. Aišku, tiems kurie mano, kad išrankumas yra kažkoks privalumas, kad

išrankūs žmonės yra kažkuo aukščiau, jiems galiu pasakyti, kad visada kai grįžtu namo ir atplėšiu įpakavimą, visada randu “grietinę”. Nes to man ir reikėjo. Grietinės. Žodžiu, paprasta filosofija. Tiesą sakant, yra viena paslaptis. Kad nenusiviltum, visada reikia pirkti nei per brangią, nei per pigią. Tokią vidutinišką. Tada ten visada bus normali grietinė.

Aš dažnai valgau grietinę. Man patinka. Su grietine galima valgyti viską. Ir košę, ir salotas, ir silkę, ir mėsą su grietinės padažu, ir grybus, ir desertui galima sėkmingai naudoti, ir... Žinot, grietinė tinka ir veido, bei rankų odai arba pavargusį kūną galite ištepti grietine, yra kažkoks senovės lietuvių gydymo būdas su grietine, niekada neesu bandęs, bet sako tikrai padeda...

TIESIOGINĖ TRANSLIACIJA

JIS. Na, žodžiu... gal ir nelabai juokinga, bet tada tai atrodė... O dar viena moteris per tą pačią laidą pasakojo... palaukit... sekundę, tuoj paleisiu...

RADIJO ĮRAŠAS

VEDĖJAS. Mums paskambino ponias Zinaida iš Gargždų. Labas vakaras, ponias Zinaida.

Tyla

VEDĖJAS. Ponia Zinaida, labas vakaras.

ZINAIDA. *(lyg sau)* Nieko negirdžiu...

VEDĖJAS. Labas vakaras, kalbėkite!

ZINAIDA. Alio. Labas vakaras... Nieko nesuprantu... Alio! Gal reikia radiją pagarsinti? Aš visai nieko negirdžiu...

VEDĖJAS. Miela klausytoja, negarsinkite radijo imtuvo, klausykite mus per telefoną, ne per radiją.

ZINAIDA. A... Labas vakaras!

VEDĖJAS. Na, tai papasakokite, kaip jūs apsipirkinėjate? Ar vadovaujatės kokia nors savo sistema? Ar susirašot sąrašėlį kokių produktų jums reikia? Ar vadovaujatės akcijomis?

ZINAIDA. Prašau? A. Taip, taip, taip. Aš žinot, einu į parduotuvę tik tada kai reikia pirkti didesniais kiekiais. Stengiamės taip taupiai valgyti, kad be reikalo į parduotuvę neiti. Matot, kai perki didesniais kiekiais ten duoda tų lipdukų. Jeigu pritrūksta, pavyzdžiui, tik duonos arba

pieno, tai jau neįmanoma į parduotuvę, nes taupom ant lipduko. Pas mus visi, kas tik gali sau leisti apsipirkti už keturiasdešimt litų per vieną apsilankymą, visi renka tuos lipdukus.

VEDĖJAS. Tai jūs, ponios Zinaida, taupote, kad kiekvieną kartą apsipirktumėte nemažesne nei keturiasdešimties litų suma? Sakykit, ar reikia gyventi pasiturinčiai, kad....

ZINAIDA. Ne, ne, nepasiturinčiai, taip tik atrodo, nu kas ten tie keturiasdešimt litų? Paimi pieno, duonos, grikių, mėsos, dar ko nors ir žiūrėk jau virš keturiasdešimt litų. Tai va. Tai dabar lipdukus taupom ant virtuvinio kombaino. Vyras pažiūrėjo, sakė, kad labai geras tas kombainas. O geras daiktas namuose turėt, tikras pagalbininkas. Tai ant jo taupom dabar. Prieš tai buvom sutaupę ant sveikos patalynės. Tai žinokit, tikrai labai geras dalykas, visai kitas miegas, i miego kokybė labai pagerėjusi. Tiesa, mes tik ant pagalvių sutaupėm, nes jei su antklode norėjai paimt tai dar labai brangiai damokėt pinigų reikėjo. Tai nusprendėm tik pagalves paimt. Tai iš pradžių buvo kieta miegot ant jų, nes jos iš grikių padarytos, bet vėliau, įpratom, tai tikrai dabar smagu iš ryto pasikelt iš lovos.

VEDĖJAS. Tai štai kokį originalų būdą atrado, gerbiami klausytojai, mūsų pašnekovė iš Gargždų.

ZINAIDA. (*pertraukdama*) Taigi visi tuos lipdukus renka! Mano kaimynės, pavyzdžiui, visos renka. Tai mes susiskambinam, žinot, pasiteiraujam: kiek kam dar trūksta? Man septynių, sako, o man tik pora. Kai išgirsti, kad kažkam liko tik pora, tai tada stengiesi, kad kuo greičiau surinkt tuos lipdukus, kad pirmas nusipirkt, toks azartas didžiulis apima. O kas jau turi pasiėmę tas prekes, tai tada draugams tuos lipdukus renka, o paskui atiduodam vieni kitiems. Tai žinot, taip dalinamės kaip pašto ženklais anksčiau. Ir susitikti dažniau pradėjome, aptarinėjame tuos naujus daiktus ir pašnekėt yra apie ką.

A vot, dar prisiminiau, bet čia jau blogas dalykas, bet ne apie lipdukus. Buvo toks metas kai parduotuvėj už tam tikrą sumą, kasininkė duodavo tokį kamuoliuką, tokį stiklinį, vaikišką. Ten buvo kažkoks žaidimas vaikams. Tai žinokit, baisus dalykas! Tie vaikai kai pamato tuos kamuolius, tai visai sužvėrėja! Su jais tada neįmanoma į parduotuvę nueit, suprantat? Jie, tų savo kamuolių nori kuo daugiau turėt, nes kai neturi, tai jiems ten tas žaidimas nesigauna. Aš iki galo nežinau tų taisyklių, nes mes vaikų neturim, tai nesigilinom ką ten daryt reikia, bet kaimynės pasakojo, kad nesusitvarko su saviškiais. Tie vaikai zyžia tėvams, kad jie eitų į parduotuvę ir kuo daugiau prekių pirktų, kad tik tą kamuolį gautų. Baisus dalykas čia! Tai aš skaitau, kad čia su tais kamuoliais tai biznį norėjo padaryt, per tėvų širdis ir

sąžines. Tai čia negražiai kažkaip gavosi ir mano pažįstamiems nepatiko. O va, su tais lipdukais tai visai kitas reikalas! Čia suaugusiems. Ir azartas, ir praktiškus dalykus gali su nuolaida nupirkti, o ne kažkokie ten vaikiški žaidimai...

TIESIOGINIS ETERIS

JIS. Beklausydamas šito įrašo dar vieną prisiminiau. Kažkada buvo laida apie sapnus. Laidos vedėjas buvo pasikvietęs svečią, kuris pasakojo, kad pagal žmonių sapnus galima nuspėti jų savijautą ir pasaulėžiūrą. Tai skambino visi ir pasakojo savo sapnus. Paklauskite šitą. Man tai labai įstrigo.

RADIJO ĮRAŠAS

VYRAS 2. Vakar sapnavau, kad esu baliuje. Didelis balius. Stalai eilėmis. Vaisės. Nežinau tiksliai, gal kokios vestuvės? Ne. Krikštynos. Krikštijom vieną moterį. Ji nebuvo jau vaikas, kaip paprastai būna per krikštynas. Ji buvo kokių trisdešimties, trisdešimt penkerių metų, tokia apkūni moteris, kuri nusprendė pasikrikštyti. Ji mūsų visų paprašė ir mes nusprendėm jai padėti. Tiesą pasakius, aš jos anksčiau nepažinojau, ir išvis visi žmonės, o jų ten buvo daug, jos nepažinojo. Iš tikrųjų žmonės ir tarpusavyje vieni kitų nepažinojo. Tikriausiai todėl galvojau, kad tai buvo vestuvės. Visi nori susipažinti ir nėra kaip, ot situacija! Tik staiga, ta moteris, ta stambi jau krikščionė, pakyla nuo stalo. Lyg ir supykus, lyg ir įsižeidus, kad čia nieks per jos krikštynas nesidžiaugia, nueina prie kunigo, sėdinčio pačiame centre. Išsitraukia tokį didelį cigarą. Pasilenkia kunigui prie veido, prie ausies. Visa tokia net raudona iš pykčio ir taip nepadoriai sušnibžda į ausį: „UŽDEKIT“. Aš pats tai nerūkau. Mečiau. Žiūriu į tą kunigą. Ir tuo momentu, kažkas man iš dešinės į ausį pašnibžda. Sako: „Ot, krikščionė. Krikščionys nerūko. Taip?“ Tyliai atsakau „Taip“. Staiga suprantu, kad net nežinau su kuo čia kalbu. Atsisuku. O ten, visiškai šalia manęs sėdi ministras pirmininkas. Toks kaip visada. Su savo kostiumu, su portfeliu. Tik su akiniais. Aš jam: „Laba diena, aš net nepastebėjau, kad jūs čia. O kaip jūs čia atsiradot?“

O jis man: „Viskas gerai, nekelk triukšmo, tai aš nesitikėjau tave čia sutikti. Tik įėjau iškart tave pamačiau. Galvojau pažinsi ar ne?“

Aš jam sakau: „Tai kaip jūs nepažinsi, ponas ministre pirmininke? Aišku, kad pažinsiu. Tiesa, akiniai jūsų įdomūs... o tai kaip jūs čia? Va tai tau...“

Ir staiga nežinau, ką čia jam dar sakyti. Juk aš jo nepažįstu, per televizorių tai daug kartų matęs, bet gyvo tai niekad. Žiūriu į jį, šypsaus. Jis žiūri į mane. Aš į jį. Jo veidas tik niaukiasi, niaukiasi. Staiga, aš nežinau iš kur prisikaupiau tokios drąsos. Sakau: „Gersit?“. Jo veidas, kad nušvito. Dievaži neesu matęs tokio šviesaus mūsų ministro pirmininko veido. Toks šviesus, nepaniuręs, šypsosi kaip kūdikis. Ir sako: „Gersiu“. Ir aš jam įpilu degtinės. Jis man. Sudaužiam stikliukus, išgeriam. Po to įsipilam kažkokio likerio, išgeriam. Po to, užkandam silkės su grietine. O jis, kad šypsosi. Apkabino mane per pečius.

Sako: „Ot, kad daugiau būtų tokių vyrų kaip tu! Kad visi sugebėtų, taip mest rūkyt, kaip tu? Tai šaunuolis.“

O aš: „Tikrai nelengva, ponas ministre, reikia daug valios pastangų...“ Po to, žiaumodamas silkę sakau: „O žinai, aš už tave balsavau“.

Jis: „Gerai, kad balsuoji, gerai, kad neberūkai, gerai.“ Staiga jis surimtėja: „Bet tu žiūrėk, ką per televizorių šneka... niekuo netikėk. Netikėk a nei vienu žodžiu.“

Aš: „Supratau ponas ministre, netikėsiu. Žinau, ponas ministre, kad negalima jais tikėti, jie visi gi pasidavėliai, jie visi tik laukia, kada tu jais patikėsi, jie tik ir laukia, kada tu užkibsi ant jų kabliuko. Aš netikiu jais. Buvo vieną savaitę sugedęs televizorius. Visą savaitę televizoriaus nežiūrėjau. Tai kaip ant dūšios palengvėjo, ponas ministre, iškart kaip akmuo koks nukrito. Įsivaizduojat, kitu žmogumi pasijutau, ponas ministre. Ponas Ministre?“ Ir staiga žiūriu, kad mano ponas ministras, kažkur dingęs. Žiūriu, kad jis jau seniai pakilęs iš savo vietos ir nuėjęs pas tą krikščionę. Ta dar labiau pastorėjus, susirangius kunigui ant kelių, visa raudona, rūko ir žegnojasi. O ministras priėjęs prie jos kažką jai į ausį kužda ir žvairuoja į mane. Žvairuoja ir ranka paslapčiomis man rodo „Ateik, ateik.“ Aš pakylu nuo stalo, einu link jų, o gal jie artėja link manęs? Nesuprantu. Žodžiu, žiūriu, stoviu kaip bokso ringe. Prieš mane, ta stora persirūkius, jau krikščionė. Kunigas stovi vietoj teisėjo. O ministras vienas sėdi žiūrovų salėj ir šaukia „Aš dėl visko susitariau. Nudobk ją! Nudobk ją!“ Aš šaukiu jam atgal, kad: „Taip negalima, ji juk krikščionė, reikia atleisti, nusižeminti, negeisti svetimos moters, nevogti svetimo vyro, o man visi vyrai yra svetimi, švęsti sekmadienius, atsukti kitą žandą...“ Staiga, ta storulė puola link manęs, vožia man savo minkšta šlaunimi per žandą, aš dar bandau jai atsukti kitą, tik pamatau, kad kunigas užsirūko cigaretę. Ministras pirmininkas valgo majonezą. O stora moteris kaukia kaip mano žadintuvas.

Pabudau ir kai kitą rytą rodė žinias, pamačiau, kad mūsų ministras iš tikrųjų tai turi akinius. Jis nešiojasi juos priekinėj švarko kišenėj. Tik prieš kameras matyt nusiima, bet dėl to tai juk negalima sakyti, kad jis sukčius... Juk taip...

TIESIOGINIS ETERIS

JIS. O žinot, besiklausydamas prisiminiau vieną nutikimą čia radijuje. Vieną kartą, mes su Laimute, prisimenat pasakojau apie ją, kad ją atleido. Na, iš ryto mums atnešė atspausdintus lapus, kur žinios ir visokie pranešimai. Beskaitinėdami prieš laidą pastebėjom, kad horoskopų nėra. Bet žinot, nėra išeities be padėties. Taip, taip, taip, aš nesuklydau. Taip ir norėjau pasakyti „nėra išeities be padėties“, žinot, aš kartais mėgstu perdarinėti įvairiausius posakius. Tai va... apie ką aš čia... a, apie horoskopus. Žodžiu, nebuvo tą dieną horoskopų, tai mes juos patys parašėm. Ir visai neblogai gavosi. Dabar neprisimenu, bet svarbiausia, kad mes pagavom kaip juos reikia rašyt. Svarbiausia, rašyti tai, kas ir taip savaime aišku, pavyzdžiui: Ožiaragiui šiandien nepatartina pyktis su namiškiais. O kada patartina pyktis su namiškiais? Arba „Būkite atsargūs eidami per gatvę.“ Arba „Turėtumėte pasirūpinti savo sveikata“. Taip kad, gerbiami klausytojai, norėčiau duoti jums patarimą, nuo šiol galite neskaityti horoskopų. Galite juos patys pasirašyti...

Gerbiami klausytojai, manau mes turime šiek tiek laiko ir labai norėtūsi išgirsti jūsų nuomonę ar jūs tikite ir ar vadovaujate horoskopais?

Pasigirsta skambutis

Pauzė

JIS. Štai mes sulaukėme pirmojo skambučio. Labas vakaras, jūs esate tiesioginiame...

DANUTĖ. Labas vakaras. Čia jums skambina Danutė iš Kauno. Aš norėjau pasakyti, kad labai mėgstu ir visada klausausi jūsų radijo. Šiandien, kiek prisimenu turėjo būti radijo spektaklis, bet atleiskite nesuprantu ar čia jau vyksta tas radijo spektaklis, ar aš pavėlavau?

JIS. *(su entuziazmu)* Žinoma, kad vyksta. Ir mes norėtume jūsų paklausti, ar jūs tikite horoskopais?

DANUTĖ. Nelabai.

JIS. O kodėl?

DANUTĖ. Bet, palaukit, o kaip čia vyksta radijo spektaklis jeigu jūs kalbate tiesioginiame eteryje?

JIS. Jeigu atvirai, gerbiama Danute, viską paaiškinti yra pakankamai sudėtinga. Matot, šiandien nieks neatėjo į darbą tik aš vienas... bet, nors ir niekas neatėjo vis dėl to spektaklis juk gali įvykti...

Nutrūksta ryšys su pašnekovu...

Pasigirsta skambutis

JIS. Mes sulaukėme, dar vieno skambučio. Labas vakaras, koks jūsų vardas?

RADIJO DIREKTORIUS. Čia skambina radijo direktorius. Ponas Remigijau, prašome gražiuoju palikti patalpas. Jūs suprantate, kad... (*pyp pyp pyp*)

JIS. Oi, atleiskite. Kažkokie techniniai nesklandumai, nutrūko ryšys. Labai gaila, bet su šiuo klausytoju neišėjo pasikalbėti. Jeigu turite, kokių pastebėjimų horoskopų ar „Radijo teatro“ tema prašom skambinti nors...

Tyla. Atsidūsta.

JIS. Nors, žinot ką, pašnekėkim geriau apie tai, kaip jūs praradote darbą? Nes aš turiu įtarimą, kad šiandien prarasiu darbą. Ką tik į studiją skambinęs žmogus yra dabartinis mūsų radijo stoties direktorius. Turiu jums prisipažinti, gerbiami klausytojai, kad šiandien, matyt, yra paskutinė diena kai aš atėjau į darbą. Ir šis vakaras tikriausiai yra pirmas ir paskutinis kada jūs mane girdite. Tiesa, dabar neskambinkit aš trumpam išjungiu mūsų telefoną. Norėčiau, kad jūs manęs paklausytumėt.

Tyla

JIS. Suprantat... vakar gulėjau lovoje ir pajutau, kad aš mirsiu. Iš tikro mirsiu. Ta prasme, ne šiaip, kad pasakiau, kad ojoj kaip yra baisu mirti, ar kokia yra ta mirtis, o, kad aš mirsiu. Kad

manęs nebus. Labai normaliai. Ne, aš čia nieko nenoriu gąsdinti. Be to, ko čia gąsdintis? Juk visi ir taip suvokiam, kad anksčiau ar vėliau vis tiek numirsime.

Jeigu atvirai, tai tik dėl to šiandien su jumis ir kalbuosi. Gal tai labai egoistiška, bet ką padarysi, jūs juk bet kada galite išjungti savo radijo imtuvus ir neklausyti. Suprantat, vakar man viskas pasidarė labai paprasta. Tiesiog supratau, kad aš vis tiek mirsiu. Ir kitas klausimas, kuris kyla iškart po to, irgi yra labai paprastas ir tikėtinas „O kas liks po manęs?“ arba „ką aš paliksiu po savęs?“ Tiesą pasakius... po savęs... aš nieko nepaliksiu. Aš neturiu vaikų, žmona mano mirus. Gyvenu vienas. Tik šunį turiu ir viskas. Taip kad, po savęs aš nieko nepaliksiu. Ar man į tai nuspjaut? Ne, man į tai nenusispjaut.

Žinot, mane vis tiek po savaitės, o gal ir šiandien atleis iš darbo. Aš tai žinau. Jie man taip sakė. Su jais aš jau vakar kalbėjau. Viską išsiaiškinau. Todėl dabar kalbu su jumis. Juokinga, bet likote tik jūs. *(Pauzė)* Aš kažko nesuprantu toje naujoje mąstysenoje. Nežinau, kaip jūs, bet aš gyvenau ir toje ir šitoje sistemoje. Gyvenau ir tarybų Lietuvoj, gyvenu ir laisvoje Lietuvoj. Nepagalvokit, aš lygiai taip pat, kaip ir tikriausiai dauguma iš jūsų stovėjau ir dainavau už mūsų laisvę. Aš norėjau, kad mūsų šalis būtų laisva, kad turėtumėme savo kalbą, kad mūsų vaikai gyventų savo šaly, kalbėtų savo kalba, nebijotų pasakyt, kad jie lietuviai. Ir nieko, tiesą pasakius, čia didvyriško, mes visi tada taip kovojome. Tik dabar galvoju, kad kažką praleidome. Kažkur kažką praleidome. Tiesiog nesuprantu. Na, nesakau, kad sovietų sąjungoj buvo lengva. Nesakau, kad ten buvo gerai. Bet esu girdėjęs, tam pačiam mūsų radijuje per daugelį laidų, kaip visokie veikėjai aiškina, kad išsivadavus iš senosios sistemos svarbiausias uždavinys pakeisti žmonių mąstymą. Pakeisti žmonių galvosena, kad atsirastų nauja mąstysena. Tik kyla klausimas, jeigu mes viską keičiam, tai į kurią pusę? Iš kur mes einam – aišku, bet į kur - nelabai. Kas yra ta nauja mąstysena? Žinot, man rodos, aš vakar akis į akį susidūriau su šita nauja mąstysena. Ir labai norėčiau su jumis tuo pasidalinti. Kokį čia jums pavyzdį duoti...

Na, jeigu sovietmečiu, tarkim mėsos kombinato darbuotojas „nešdavo“ iš kombinato dešrą. Šiandieniniais terminais jis vogdavo, bet esminis dalykas, kad jis tą vagystę, kaip čia pasakius... na, jis ją slėpdavo. Jeigu jį pričiupdavo, jam būdavo gėda. Buvo vis tiek kažkoks, gal tai skamba juokingai, garbės pojūtis. Na, suprantu, mes tapom, tokia atvira visuomenė. Užaugo nauja karta laisvų lietuvių. Mūsų vaikų. Ir jie mąsto jau kažkaip kitaip. Bet,

liūdniausia tai, kad kai vyresnis bando jam pasakyti pastabą, tai gaunasi, kad jis mąsto sovietiškai. Aš žmogiškai mąstau, ir viskas.

Ne, jūs negalvokit, aš esu už laisvą mūsų šalį, aš tik nesuprantu, tos naujos mūsų mąstysenos. Kaip čia išeina, kad šiandieninė, toj pakeistoj, toj geresnėj mūsų mąstysenoj, apie tai, kad visi oficialiai, legaliai, įteisintai vagia aš jau nešneku, bet kad šiais laikais net ir slėptis nebereikia. Tai į kurią čia pusę mes viską keičiam?

Atleiskit, gal įsikarščiau, bet nekalbėčiau jei neskaudėtų. Gal aš čia abstrakčiai labai kalbu, bet viskas labai paprasta. Jūs dabar klausotės radijo, taip? Mes jums grojam, šnekam, horoskopus skaitom ir taip čia jau ilgai. Na, vien aš čia dirbu penkiolika metų. Ir vieną dieną, visa tai, tiesiog paima kažkas ir parduoda. „Parduoda“ lyg tai kažkam priklausytų. Parduoda mane, laidų vedėjus, parduoda visus studijos darbuotojus, net sargą Piotrą parduoda. Reiškia kažkas visa tai nusiperka, privatizuoja. Mat jį velnias, kas direktorius, tegu tik leidžia dirbti. Dirbti savo darbą. Bet jūs patys, matyt, pajutot kaip pasikeitė per pusmetį mūsų radijas. Nuolatos leidžiam reklamas. Per vieną valandą paleidžiam dvi tris, na maksimum, keturias dainas, ir tas... atleiskit. Mat jį velnias, ne man spręst ką leidžiam į eterį. Yra žmonės išsilavinę. Yra žmonės suprantantys. Aš - techninis darbuotojas. Bet kai mane pasikviečia ir pasako, kad jūs tamsta būsit atleistas, aš natūraliai paklausiu: kodėl? Ir žinot, man pasako, kad stotį uždaro. Ne perkelia, o uždaro. Dar prieš gimstat tiems vaikams šita radijo stotis buvo čia. O jie gimė, užaugo, nusipirko ir nusprendė, kad ją uždarys. Argumentas? „Matot, niekas jos neklauso. Niekam jos nereikia.“ Man reikia.

Žinot, aš viską jam taip ir pasakiau, kad neklauso dėl to, kad kažkas labai sąmoningai pasistengė sudarinėdamas laidų grafikus ir sudarinėdamas visą eterio planą. Ir nieko čia keisto, kad mūsų reitingai krito. Tiesiog kažkas sąmoningai bando sužlugdyti šitą radijo stotį. O jis, žinot, nieko. Suprask, koks aš gudrus viską suprantu pats. Sako „Taip. Mums nereikia šitos radijo stoties, mums reikia šitų patalpų.“ Sutartis baigiasi po mėnesio. Ir tada patalpos atitenka naujiesiems savininkams.

Taip kad, gerbiami klausytojai, šiaip ar taip ši radijo stotis po keleto savaičių bus uždaryta. Jos nebebus. Kitaip sakant, ji numirs. Žinot, ir man kyla klausimas: kas liks po to? Todėl šį vakarą aš sėdžiu čia. Tam, kad visa tai pasakyti jums, bandau būti sąžiningu prieš save. Manau, kad jūs irgi turite teisę žinoti, kaip viskas vyksta ir kodėl.

Tyla

JIS. Aš vėl įjungsiu telefoną ir jeigu kas norit paskambinti į studiją...

Skambutis į studiją

TOMAS IŠ VILNIAUS. Labas vakaras, aš nesusilaikiau išgirdęs jūsų kalbą. Mano vardas Tomas, skambinu iš Vilniaus. Visada klausausi jūsų stoties grįždamas iš darbo. Tiesa pasakius, liūdnas žinias čia jūs pranešate. Čia panašiai kaip su tais medžiais senamiestyje. Augo seni, dideli medžiai. Atvažiavo ir iškirto. Pasodino tokius paliegiusius. Aš suprantu, kad tie medžiai, kažkam kažką reiškė. Gal kažkas po tais medžiais pirmą kartą pasibučiavo, ar buvo pirmam pasimatyme, ar šiaip kada, tiesiog, knygą skaitė. O dabar paėmė ir nupjovė. Na, žmonės paprotestavo, gal net laikraštis vienas kitas parašė. Ir viskas. Bet žmonės pamiršo ir prisitaikė. Taip bus ir su radijo stotim. Na, suprantu, kad jums ši stotis buvo kažkas labai svarbaus. Aš irgi klausydavausi jos kasdiena, na, bet reikia išmokti prisitaikyti. Na, uždarys šitą stotį, gros kitos stotys. Visi klausys kitų radijo stočių. Jūs juk galite eiti dirbti į kitą radijo stotį. Juk radijo bendrai tai nieks neuždraudė. Suprantu, kad kiekviename tokiaame uždaryme, uždaroma ir kažkas labai asmeniško, bet...

JIS. Matot, čia klausimas, ar mes prisitaikome, susitaikome su tomis permainomis, ar ne?

TOMAS IŠ VILNIAUS. Bet čia nelabai ką padarysi. Čia kaip su tais Darvino dėsniais. Jie tiesiog yra. Vis tiek viskas keisis norit jūs to ar nenorit. Na, galite kaip koks pagonis prisirakinti prie medžio ir neleisti jo nupjauti, bet vis tiek jie ras būdą kaip tą jūsų medį nukirsti.

JIS. Norėjau paklausti, koks jūsų vardas?

TOMAS IŠ VILNIAUS. Tomas...

JIS. Noriu jūsų paklausti, mielas Tomai. Jūs pasakėt: „Bet vis tiek jie ras būdą kaip tą medį nukirsti.“ O kas tie „jie“?

TOMAS IŠ VILNIAUS. Na, jie. Kaip čia paaiškinti? Na, tie, kuriems tai naudinga.

JIS. Nežinau kokio jūs amžiaus, bet tie „jie“, man yra dar iš senų laikų pažįstami. Aš matot, galvoju, kad mūsų šaly negali būti jokių „jie“. Esam tik „mes“. „Mes“ kertam medžius. „Mes“ statom namus draustinose vietose, mes nerūšiuojame šiukšlių ir dar yra daugybė dalykų, kuriuos „mes“ galėtume daryti savo šalyje, bet nedarom. Čia kiekvieno iš mūsų

apsisprendimas. Ne „jie“, o „mes“ už tai atsakome. Matot, aš neturiu ką prarasti ir nenoriu prisitaikyti... (*šyptelėjęs*) Todėl renkuosi būti paskutiniu radijo pagoniu, kuris užsirakinęs savo radijo studijoje dar bando dėl jos kovoti. Nežinau kaip ten iš šono viskas atrodo, bet aš asmeniškai renkuosi...

Nutrūksta ryšys (Pyp pyp pyp...)

JIS. Turime dar vieną skambutį.

KAZIMIERAS. Na, negaliu klausyt, ką čia prieš tai ponas Tomas šnekėjo. Kas vyksta?! Kur mes einam?! Kodėl mes turim prisitaikyt?! Reikia kovot! Kovot už save ir už savo teises! Nepasiduot! Reikia šviesti tautą! Savo vaikus! Anūkus! Už blaivybę! Už blaivią Lietuvą! Visus juos iššaudyt reikia! Ko jie iš mūsų nori?! Beširdžiai! Neturi nei sąžinės, nei garbės! Parsidavėliai! Pardavė visą kultūrą, visą televiziją, dabar ir radiją nori parduot. Knygutę atsiverskit! Paskaitykit daugiau knygų, gal tada mažiau reikės į pusnuoges mergas žiūrėt! Ponas, aš palaikau jus! Girdit?

Nutrūksta ryšys, kitas skambutis į studiją

LAIMUTĖ. (*girdisi trikdžiai, vos galima suprasti kas sakoma*) Labas Remigijau... perskaičiau internete... ten viskas užminuot... parašyta „bomba“... greičiau, palikit patalpas...

Nutrūksta ryšys

JIS. Ačiū, kad skambinat... kažkas vyksta su mūsų telefonine linija... Turime techninių nesklandumų... dar skambina. Prašom kalbėkite, esate tiesioginiame eteryje.

JAUNUOLIS. Laba diena, ar čia jūs? Aš čia pataikiau?

JIS. Atleiskite, o kur jūs skambinote?

JAUNUOLIS. Jus per visas žinias rodo. Jūs žinojot?

JIS. Ne.

JAUNUOLIS. Jūsų pastatas užminuotas. Jūs bėkit iš ten greičiau. Ten aplink pastatą jau suvažiavus gaisrinė ir greitoji.

JIS. Labai ačiū jums už informaciją, bet gerbiami klausytojai, norėtuši išgirsti jūsų nuomonę apie radiją ar jums vis dar reikalinga ši radijo stotis. Jeigu būtų jūsų valia ką jūs darytumėte? Jaučiu, kad neturime daug laiko. *(skambutis)* Štai turime dar vieną skambutį...

POLICIJA. Jums skambina policijos komisaras. Gerbiamas Remigijau, jums gresia pavojus. Prašome palikti radijo patalpas.

Tyla

JIS. Nepaliksiu.

POLICIJA. Jus kažkas suklaidino, gerbiamas Remigijau. Prieš gerą pusvalandį buvo gautas pranešimas, kad radijo pastatas užminuotas. Prašome palikti patalpas.

JIS. Aš žinau, kad pastatas užminuotas. Aš jums ir paskambinau, gerbiamas komisare. Aš esu vienas visame pastate... Sprogmenys yra prie manęs... Bet supraskit, jei aš paliksiu patalpas... Tai jos atiteks jiems... ir...

POLICIJA. Mes jus paskutinį kartą perspėjame. Pastatas yra apsuptas. Jeigu jūs nepalikssite patalpų savanoriškai, mes būsimė priversti imtis priemonių.

JIS. Tai čia aš, gerbiamas komisare, ir ėmiausi priemonių. O jūs tik bandot man sutrukdyti.

POLICIJA. Jeigu jūs tučtuojau nepalikssite patalpų, mūsų pajėgos šturmuos pastatą.

JIS. Gerbiamas komisare, esu tarnavęs sovietinėj armijoj išminuotoju, nors tuo nesididžiuoju, bet siūlau jums nejuokaut savo žmonių gyvybėmis. Nenorėčiau, kad jūsų žmonės nukentėtų, pažadu jeigu tik išgirsiu žingsnius koridoriuje, ar prie durų, būsiu priverstas iš karto sujungti kontaktus. Patikėkite, trotilo šitoj studijoj yra pakankamai. Jei įvyktų sproginimas, visą radijo korpusą išneštų į orą. Jau kur kur, bet šitoj srity aš susigaudau, patikėkit manim. Aš neesu ten koks musulmonų teroristas. Visų klausytojų akivaizdoj sakau, kad nenoriu, jog nukentėtų nei vienas nekaltas žmogus. Neturiu ką prarast, gerbiamas komisare, aš tikrai nejuokauju ir norėčiau, kad jūs tai suprastumėt ir priimtumėt rimtai. Komisare? Jūs girdit mane? Ei, komisare? Alio?

POLICIJA. Taip, girdžiu.

JIS. Kas čia kalba?

POLICIJA. Su jumis kalba komisaro pavaduotojas ypatingiems atvejams, nenorėčiau viešai prisistatyti, jeigu viskas skamba tiesioginiame eteryje.

JIS. Galite perduoti komisarui, kad jam nėra dėl ko jaudintis. Kuo greičiau mes susitarsime, tuo greičiau viskas pasibaigs.

POLICIJA. Ką jūs siūlote?

Tyla. Pasigirsta bildesys arba žingsniai už studijos durų.

JIS. *(supykęs studijoje)* STOP!!! Palikite patalpas arba aš greit baigsiu visas šitas transliacijas! *(į telefoną)* Klausyk tu, pavaduotojau, tuojau pat įsakyk savo vyrams, kad atsitrauktų iš radijo patalpų! Supratai? Negi jūs nesuprantat... Dieve mano... Ar jūs mąstot? Žmonės gali žūt. Paprasčiausi dalykai... Ar jūs bent paklausėt, ko aš iš jūsų noriu? Ką jūs galvojat, kad aš nesuprantu, kad pastatas apsuptas?! Aš čia jau tiek laiko kalbu tiesioginiame eteryje, leidžiu visokiausius įrašus. Ilgokai užtrukot, vyrai.

POLICIJA. Ponas Remigijau, viskas gerai. Užtikrinu, kad visi pareigūnai atsitraukinėja iš pastato.

JIS. Na va, ir gerai, dabar klausykit. Jums tereikia įvykdyti dvi sąlygas ir viskas baigsis. Jei viskas eisis greitai, jau už gero pusvalandžio būsit namie. Patikėkit, nei pinigų, nei malūnsparnių man nereikia.

POLICIJA. Kokios jūsų sąlygos?

JIS. Pirma, aš noriu, kad jūs duotumėte telefoną šios stoties naujam direktoriui. Norėčiau pasikalbėti su juo tiesioginiam eteryje.

POLICIJA. Lukterkite... *(pasigirsta garsai už telefono, kažkas kažką šaukia, galiausiai telefonas atsiranda pas naująjį radijo stoties direktorių)* Sveiki, ponas Remigijau, manau mane pažinote iš balso. Na, kaip čia viskas taip gavosi? Gerbiami klausytojai, noriu jus užtikrinti, kad mūsų radijo stotis tikrai nežada užsidaryti artimiausiu metu. Remigijau, neblogą reklaminę kompaniją čia susukot.

JIS. Užsičiaupkit. Dabar klausykit. Aš jūsų nesmerkiu, jūs, matyt, esat gudrus žmogus. Viską apskaičiavot, kaip čia tą radijo stotį privatizuot ir taip toliau, bet aš nenoriu ilgai kalbėt su jumis. Dabar tiesiog pasakykit visiems, tai, ką man vakar sakėt savo kabinete.

Tyla.

RADIJO DIREKTORIUS. Ponas Remigijau, ką konkrečiai jūs turite omeny...

JIS. Aš tik noriu, kad jūs elgtumėtės garbingai, kad jūs visiems girdint pasakytumėt tiesą. Negi aš daug prašau?

RADIJO DIREKTORIUS. Kad aš nelabai prisimenu, ką aš vakar kalbėjau...

JIS. Na, visko galite nekartoti. Sušvelninkim jūsų pasakymą. Tiesiog pasakykit visiems tiesioginiame eteryje: „Man nusišikt ant šitos radijo stoties. Man nusišikt ant jos darbuotojų. Man nusišikt ant visų jos klausytojų. Man tik reikia savo pinigų.“ *(jeigu pjesė būtų transliuojama viešai, režisieriaus nuožiūra, žodį „nusišikt“ galima keisti į „nusišpjaut“ ar į panašaus pobūdžio žodžius)* Ir mes būsime atsiskaitę.

Tyla

RADIJO DIREKTORIUS. *(garsai prie telefono „sakykit“ „Ko jūs delsiate?“)* Na...

JIS. *(raginamai)* Na..?

RADIJO DIREKTORIUS. Na, dar niekas nėra nuspręsta, nereikia daryti skubotų išvadų, dar viskas gali keistis...

JIS. Dieve mano, aš galvojau, kad su jumis bus paprasčiau. Ar jūs galite tiesiog garbingai prisipažinti ką jūs galvojate? Juk čia demokratija. Juk už tai nieks jūsų nesusaudys. Bet jūs turėkite drąsos prisipažinti, turėkite drąsos elgtis garbingai. Ir tada visi žinos, kas yra kas.

RADIJO DIREKTORIUS. Na, gal būt aš vakar pasikarščiauvau, bet kam nepasitaiko...

JIS. Na, baikit čia vyniot į vatą, prisipažinkit, sakėt vakar taip ar nesakėt.

RADIJO DIREKTORIUS. Na... sakiau, bet ponas Remigijau...

JIS. Tai pakartokit ką sakėt!

RADIJO DIREKTORIUS. Sakiau, kad man nusišikt ant šitos radijo stoties. Man nusišikt ant jos darbuotojų. Man nusišikt ant visų jos klausytojų. Man tik reikia savo pinigų.

JIS. Na va, ačiū. Dabar antras dalykas. Gerbiami klausytojai, kreipiuosi į jus. Kadangi, ši radijo stotis tam tikra prasme priklauso ir jums, dabar viskas yra jūsų rankose. Kaip jūs pasakysite taip viskas ir bus. Aš noriu, kad jūs pasakytumėt, kaip man elgtis toliau. Kaip pasakys pirmasis paskambinęs į studiją taip ir padarysiu.

Tyla

JIS. Taigi, gerbiamieji klausytojai, vis dar laikiu jūsų skambučio.

Tyla. Girdisi vaikščiojimas po studiją. Kvėpavimas. Laukimas

JIS. *(lyg sau sakytų)* Velniop viską.

Ilgą tylą. Girdisi vaikščiojimas po studiją. Laukimas.

JIS. Aš tik... hm... atleiskite, kad sugaišinau jūsų brangų laiką. Aš tik galvojau, kad jūs... Tyla kartais irgi yra atsakymas... Tik norėjau, kad jūs žinotumėt. Kad visiems būtų... Gerbiamas komisare, turiu pranešti, kad jokių sprogmenų nėra, nėra ir jokios bombos. Atleiskite už melagingą pranešimą.

POLICIJA. Ponas Remigijau, tučtuojau palikite patalpas, arba mes šturmuosime pastatą.

JIS. Šturmuokite. Ačiū, kad pranešėt.

JIS. Gerbiami klausytojai. Aš – Remigijus, esu šios radijo stoties techninis darbuotojas. Dabar esu vienas studijoje ir visame radijuje. Šiuo metu beveik devynios valandos vakaro. *(laikas turi atitikti realų laiką)* Turiu pranešti, kad vakaro žinių šiandien netransliuosime. Prisipažįstu, jog aš pats šiandien sugalvojau, kad radijo pastatas yra užminuotas ir pranešiau apie tai policijai. Niekas daugiau prie to nebuvo prisidėjęs. Surengęs jums šį „radijo spektaklį“ turiu pranešti, kad savo transliaciją tuoj baigsiu. Nes, šiuo metu mūsų radijo pastato koridoriuose jau girdisi uniformuotų vyrų žingsniai ir jie bet kurią sekundę gali įsiveržti į šią studiją. Atsisveikinimui jums norėčiau paleisti labai dažnai klausytą ir ne kartą šiame radijuje skambėjusią simfoniją.

(skamba M. K. Čiurlionio simfonija „Jūra“ arba kokia kita klasikinė simfonija (pagal režisieriaus nuožiūrą))

JIS. Viso gero, gerbiamieji klausytojai. Savo darbą baigiu. Matyt, jau daugiau nebesusitiksimė. Ačiū, kad klausėte.

PABAIGA Nr 1.

Skambant ir neužgožiant simfonijos girdisi kaip daužomos, vėliau išspiriamos studijos durys, žingsniai, vyrų balsai šaukiantys, „rankas už galvos“, „ant kelių“. Išvedamas suimtas. Skamba muzika. Vėl žingsniai. Techniniai trikdžiai. Nutrūksta transliacija. Tyla.

PABAIGA Nr 2.

Skambant ir neužgožiant simfonijos girdisi kaip daužomos, vėliau išspiriamos studijos durys, žingsniai, vyrų balsai šaukiantys, „rankas už galvos“, „ant kelių“. Išvedamas suimtas. Skamba muzika. Vėl žingsniai. Kažkieno balsai „kaip čia išjungti tą muziką?“ „A va čia“ Techniniai trikdžiai. Muzika nutyla. Tyla. Pasigirsta skambutis į studiją. Ilgai skamba skambutis. Galiausiai pakeliamas ragelis.

RADIJO DIREKTORIUS. *(į telefono ragelį)* Labas vakaras. Čia buvo tik radijo teatro spektaklis, dabar situacija kontroliuojama... nebeskambinkit.
Tyla.

PABAIGA